Pentru Legionari

Vol. I

de CORNELIU ZELEA CODREANU

- continuare -
(2)

ATITUDINEA PRESEI JIDÃNESTI

Este necesar de subliniat atitudinea presei jidãnesti în acele momente de mare primejdie pentru neamul românesc. Ori de câte ori natia româneascã a fost amenintatã în existenta ei, aceastã presã a sustinut tezele care conveneau mai bine dusmanilor nostri. Dupã cum, urmãrind evenimentele, usor se poate vedea cã aceleasi teze au fost combãtute cu înversunare ori de câte ori ele erau în favoarea unei miscãri de renastere româneascã. Îngrijorãrile noastre au fost pentru ei zile de bucurie, iar bucuriile noastre au fost pentru ei zile de doliu.

LIBERTATEA

Libertatea asa de mult contestatã azi miscãrii nationale, era atunci ridicatã la rangul de dogmã, întrucât ea trebuia sã serveascã cauza nimicirii noastre. Iatã de pildã ce scria "Adevãrul" din 28 Decembrie 1919 sub semnãtura lui Emil D. Fagure (Honigmann):
"...Acordându-se dreptul de liberã manifestare partidului socialist, nu se poate sustine cã se acordã un privilegiu acestui partid. Oricare ar fi partidul care ar voi sã manifesteze, va trebui sã se respecte acest drept...".

U R A

În aceeasi foaie putem citi:
"Ura trebuie sã fie vesnic cãlãuza contra partidului de ucigasi care a domnit în cap cu Ion Brãtianu".
Ura iudaicã împotriva Românilor e binecuvântatã. E sustinutã; se face apel la ea. Nu e o crimã. Nu e o rusine medievalã.
Când e vorba însã ca Românii sã-si apere drepturile lor încãlcate, actiunea lor este etichetatã drept urã si ura devine un semn al barbariei, un sentiment înjositor pe care nimic nu se poate clãdi.

ORDINEA LEGALÃ
("ADEVÃRUL" 5 OCT. 1919)

"S-a isprãvit! Prin <<înaltul>> decret lege, pe timpul perioadei electorale se instituie un nou regim mult mai aspru ca înainte, al stãrii de asediu si al cenzurii, opozitia si tara întreagã este scoasã în afarã de lege.
Este pur si simplu regimul dictaturii militare în care singurã coroana este atot-puternicã. Coroana si partidul liberal, iar ca executor al acestor douã vointe este guvernul de generali........ astfel decretul lege ne interzice atacurile contra coroanei. Dacã va filuat ca

un atac spunerea adevãrului cã coroana si-a asumat greaua sarcinã de a conduce singurã si cu partidul liberal tara, acest atac va trebui totusi sã-l dãm.
Decretul ne interzice atacul contra formei actuale de guvernãmânt, dacã prin aceasta se întelege cã nu avem dreptul sã protestãm cu toatã vehementa contra guvernului actual care este rezultatul vointei neconstitutionale a douã persoane, noi vom protesta...
Dacã altã cale nu este deschisã împotriva acestei stãri de lucruri, dacã am sti cã incitarea la revoltã sau contra ordinii asa zise legale, ar avea un efect, ceea ce din nenorocire nu este n-am ezita un singur moment sã o facem, cãci contra unui regim dictatorial si de teroare nu existã alt mijloc de luptã.
...Ne socotim în fata unei bande înarmate care se pune în afarã de legi si uzeazã de forte brutale...
Cu toate acestea vom flutura acest steag si cãzând vom striga totusi: jos tirania; trãiascã libertatea".
Iatã presa jidãneascã de la 1919.
Deci: incitarea la revoltã contra Coroanei, contra formei de guvernãmânt si ordinii legale.

INCITAREA LA REVOLTÃ
("ADEVÃRUL" din 11 OCT. 1919)

"Nebunii! Unde sunt nebunii?"
"Cum am zis, avem prea multi oameni cuminti si nici un nebun. Ori nebuni ne trebuie. Cei de la 1848 erau nebuni si au dezrãdãcinat regimul boieresc de atunci...
Ne trebuie si nouã nebuni. Cu oameni cuminti care despicã un pãr în 14 si tot nu se hotãrãsc, nu este nimic de fãcut. Ne trebuie cel putin un nebun, dacã nu mai multi nebuni. Ce va face nebunul ãsta, de unde vreti sã stiu eu?...
.. .Se cere dar un nebun. Sã vinã dar nebunii.
Pânã si socialistii s-au cumintit. Ei au realmente un partid în dosul lor si oameni care n-ar trebui sã aibã fricã de nimeni. Fricã vãd cã n-au. Dar sunt si cuminti. Ca si altãdatã, I. Nãdejde, se tin grãpis de starea legalã. Cei de la putere civili si militari vor sã-i scoatã. Inutilã încercare. Tactica lor e starea legalã. Chiar când sunt împuscati ca la 13 Decembrie 1918, când sunt snopiti în bãtãi, când Frimu este coborât în mormânt de zbirii sãi, socialistii protesteazã, ce-i drept, cu multã demnitate, dar nu se abat de la calea legilor.
În orice caz, ne trebuie nebuni.
Sã iasã nebunii care sã înceapã actiunea ilegalã sau în contra legii, împotriva stãrii de lucruri de astãzi.

COROANA

Coroana a constituit în totdeauna pentru Români un patrimoniu scump. Ea fiind garantia unitãtii si a rezistentei noastre în fata oricãror primejdii, jidanii n-au pregetat de a o ataca, de a o insulta si de a o compromite prin orice mijloace.
Iatã, de pildã, cum trateazã „Dimineata” din 16 Noiembrie 1919, pe Regele Ferdinand:

„Din cauza unei greseli”

„Un animal are nevoie de preocupãri mãrginite, însã mintea lui ajunge ca sã le satisfacã. Rareori, foarte rareori, animalul se însealã. Si astfel, tot inteligenta lui, oricât de micã, îl împiedicã de a cãdea în greseli grosolane.
Nu tot astfel se întâmplã cu Regele.
Voiesc sã vorbesc de regele creatiunii.
Regele creatiunii este mult mai inteligent decât un câne, un cal, un mãgar. E cert. Dar pe când nici unul din aceste trei animale n-ar cãlca pe marginea unei prãpastii, nu s-ar arunca pe valurile apei spre a se îneca ori n-ar încerca o miscare vãtãmãtoare, regele creatiunii sãvârseste în fiecare zi greseli de neiertat.
………..
Întelepciunea cere ca Regele sã nu se lase prizonier în mâna unui singur om si a unui singur partid.
Cu tot respectul sunt dator sã spun Majestãtii Sale cã a gresit. Situatia atât de neclarã este opera Majestãtii Sale. Fiindcã Majestatea Sa cedând unor obsesiuni vinovate si interesate, a fugit de solutiunile firesti pe care le poruncea situatia internã.
Dacã nici astãzi coroana nu se va hotãrî sã intre pe cãile firesti care sunt despãrtite de interesele viitoare, natura îsi va lua drepturile ei cu încã si mai mare hotãrîre.
Regele creatiunii este avizat".

BISERICA CRESTINÃ
(„OPINIA" DIN 10 AUGUST 1919)

„Nationalistii din Iasi încep sã se agite: sunt însã prea putini si prea bicisnici, de aceea agitatia lor care altãdatã revolta, astãzi este pur si simplu ridicolã.
Nationalistii au format o Gardã a Constiintei Nationale . S-au lansat manifeste. Se tin întruniri… Au fost chemati si studentii sovini. Au venit si preoti de rigoare… Când pretutindeni, din legiuirile cele mai despotice se sterg deosebirile între nationalitãti, la noi nationalistii vor sã accentueze aceste deosebiri… si mai ales în momentul când conferinta pãcii vrea sã ne impunã în tratat controlul minoritarilor…
Când pretutindeni Biserica se desparte de stat, rãmânând o afacere particularã a fiecãruia, la noi nationalistii fac apel la cler pentru propaganda religioasã organizatã si cu caracter de principii…
Atunci intervine preotul: cu duhul blândetii, el îsi împlântã mâna în chica poporului pe care îl bate cu fruntea de lespezile Bisericii pânã când îl ameteste. Poporul în Bisericã învatã umilinta si resemnarea. Asa a dat Dumnezeu.
Minciunile acum nu mai amãgesc pe nimeni. În zadar nationalistii îsi aninã benzi tricolore la mânecã, în zadar asmutã vulgul intelectual împotriva evreilor, în zadar pun preotii în biserici sã ne afuriseascã. Nu se mai teme nimeni astãzi de afuriseala Dumnealor.
…propovãduim dragostea între oameni. Si dãm cu piciorul în usa templelor care adãpostesc ura si rãzbunarea".

Iscãlit: **M. Sevastos**

PROCESIUNEA
(„OPINIA" DIN 26 OCTOMBRIE 1919)

„La apelul „Gãrzii Constiintei Nationale", onoratul cler si-a pus la dispozitia manifestantilor bãrbile, odãjdiile si praporii…

Luxul însã de avea la dispozitie un Dumnezeu cu un întreg stat major ar trebui plãtit. Noi preferãm ca în birul nostru sã se tocmeascã un profesor, nu un preot. Dorim deci separatia Bisericii de stat. Cãci nu admitem sã se încurajeze - prin contributia noastrã fortatã - obscurantismul, renuntarea si spiritul de resemnare care mentin regimurile politiste… Îndãrãt spre Evul mediu? Spre inchizitie? Suntem exasperati de teroarea în sacou si în tunicã, nu mai putem suporta si teroarea în rasã… Cu durere privim manifestatiile de pe strãzi cu sfori si cu epolete - si nu vrem sã mai asistãm la defilarea mitrelor si a basmalelor rosii…
De ajuns.
Boltile Bisericilor apasã pe umeri neamul omenesc - metaniile îl atrag la pãmânt.
Va fi o procesiune fadã. Vor trece pe strãzi odãjdii de muzeu, sceptre cu briliante, mitre… Vor trece cruci si patrafire.
Vor trece bãrbi. Oratori cu gesturi crâncene îsi vor desface pieptul arãtând multimii coasta lor însângeratã - vor suge între dinti bureti cu otet…”

Iscãlit: **M. Sevastos**

***

Este clar. De aici si pânã la atacarea ofiterilor pentru ruperea epoletilor nu mai este decât un pas. Si tot numai un pas pânã la dãrâmarea bisericilor cu târnãcoapele sau pânã la transformarea lor în grajduri sau localuri de petrecere sadicã pentru jidãnasii de la „Opinia”, „Adevãrul”, „Dimineata” si neamul lor.
Am vãzut în coloanele acestor ziare, într-un ceas de grea cumpãnã româneascã, toatã ura si vicleana uneltire a unei natii vrãjmase, asezatã si toleratã aici din mila si numai din mila Românilor. Lipsã de respect pentru gloria armatei române si pentru sutele de mii de morti în uniforma ei sfintitã; lipsã de respect pentru credinta crestinã a unui popor întreg. Nuera zi sã nu se arunce pe fiecare paginã venin în inimile noastre.
Din lectura acelor ziare care mi-au crispat sufletul, am cunoscut adevãratele sentimente ale acestor venetici pe care s le-au dezvãluit, fãrã nici un fel de retinere, în momente în care ne-au crezut doborâti la pãmânt.
Într-un an de zile am învãtat atâta antisemitism ca sã-mi ajungã pe trei vieti de om. Cãci nu poti sã izbesti în credintele sfinte ale unui popor, în ceea ce inima lui iubeste si respectã, fãrã ca sã nu rãnesti în adâncuri si fãrã ca din rana fãcutã sã nu picure sânge. Sunt 17 ani de atunci si rana sângereazã mereu.

***

Sã-mi fie îngãduit încã odatã a-mi îndeplini o datorie sacrã, amintind aici de acest erou, atlet al muncitorimii crestine, meseriasul Constantin Pancu, sub a cãrui comandã am fost si alãturi de care am stat pânã când „Bestia rosie”, asa cum îi spunea el, a fost înfrântã. Acestui om - curajului si pieptului lui - se datoreazã salvarea Iasiului de la nimicire. Sapte ani mai târziu, acest urias slãbit de suferintã si de sãrãcie, umbla ca o umbrã pe strãzile Iasiului, cerând ajutor pentru a merge sã se caute de o boalã de inimã.
A murit bolnav si sãrac, uitat si neajutat, în mijlocul unei tãri nepãsãtoare si a unui oras pe care l-a apãrat cu pieptul sãu, în ceasurile cele mai grele.

PRIMUL CONGRES STUDENtESC DUPÃ RÃZBOI
CLUJ, 4, 5, 6 SEPTEMBRIE 1920

Congresul acesta a avut loc în sala Teatrului National din Cluj, într-o atmosferã de mare entuziasm, datoritã unirii neamului românesc prin forta armelor si jertfelor lui. Era cea

dintâi întâlnire a tinerilor intelectuali ai unui popor rãzletit în cele patru vânturi de soartã si de nenoroc. Douã mii de ani si de nedreptãti si suferinte se încheiau acum.
Cât entuziasm, câte emotii sfinte, câte lacrimi n-am vãrsat cu totii!
Dar pe cât era de mare entuziasmul care ne coplesea inimile prim mãretia lui, pe atât era de mare dezorientarea fatã de linia viitorului. De aceastã dezorientare a cãutat sã profite puterea iudaicã. Ea a sugerat si pânã la sfârsit a fãcut presiuni la minister, prin masonerie si oameni politici, ca la ordinea de zi a congresului sã se punã intrarea studentilor evrei în centrele studentesti.
Cu alte cuvinte se încerca transformarea unor centre românesti în centre mixte româno-jidãnesti.. Primejdia era mare: cu bolsevismul bãtând la usã si cu perspectiva de a fi coplesiti ca numãr de elemente iudeo-comuniste în propriile noastre centre. Cel putin în douã dintre ele, Iasi si Cernãuti, situatia era tragicã.
Cu toate acestea, conducãtorii congresului, Lãbuscã, presedintele Iasiului, cu întreg comitetul, Nazarie, presedintele Bucurestiului, cu întreg comitetul si cu toate societãtile, Puscasu, presedintele Clujului, erau câstigati de aceste idei. Tinerii studenti sunt foarte influentabili, mai ales când le lipseste o credintã. Ei se lasã amãgiti nu atât prin avantajele materiale imediate care li s-ar oferi, cât mai ales prin mãgulirile ce li se aduc si prin perspectivele de mare viitor ce li se oferã.
Tânãrul însã va trebui sã stie cã în orice post va fi, este o santinelã în slujba neamului si cã a se lãsa cumpãrat, flatat, ademenit, înseamnã o pãrãsire de post, poate însemna o dezertare sau chiar o trãdare.
Micul nostru grup de la Iasi, invincibil prin hotãrârea sa, unit cu grupul bucovinenilor, s-a luptat cu îndârjire timp de douã zile. Pânã la sfârsit a învins. Congresul a admis motiunea propusã de mine, prin vot nominal, împotriva motiunii sustinutã de întreaga conducere studenteascã. Votul acesta cred cã nu l-a dat congresul din convingere, ci mai mult impresionat de hotãrârea si disperarea cu care a fost dusã lupta.
Studentimea cernãuteanã, care nu trecea de 60 la numãr, s-a purtat admirabil. Micul nostru grup al iesenilor, nu trecea de 20, de asemenea. Dacã mai adãugãm încã 20, grupul Ciochinã, tot de la Iasi, lupta de 2 zile a fost de 100 contra 5.000.
Victoria noastrã de atunci a fost hotãrâtoare. Centrele studentesti, dacã punctul nostru de vedere ar fi cãzut, si-ar fi pierdut caracterul lor românesc si, în contact cu jidanii, ar fi apucat pe calea bolsevismului. Studentimea românã a fost la o mare rãspântie.
Iar cel mai târziu, la 1922, n-am mai fi avut o izbucnire a unei miscãri studentesti românesti, ci poate o izbucnire a revolutiei comuniste.

DESCHIDEREA UNIVERSITÃTII DIN IASI ÎN TOAMNA ANULUI 1920

La celelalte centre universitare, liniste. Noi eram însã condamnati la rãzboire.
Pentru prima oarã în istoria Universitãtii iesene, senatul universitar anuntã deschiderea cursurilor fãrã preoti si fãrã serviciul religios. Pentru a întelege cineva durerea noastrã, trebuie sã stie cã aceastã solemnitate era, neîntrerupt, de o jumãtate de veac, cea mai frumoasã sãrbãtoare a universitãtii. Veneau: tot senatul universitar, toti profesorii, toti studentii si cei nou înscrisi; era

prezentã elita intelectualã a Iasiul ui. Mitropolitul Moldovei sau Vicarul oficia slujba în aulã, binecuvântând începutul muncii pentru cultura poporului român. Dar acum universitatea noastrã se dezbrãca, printr-un gest al senatului universitar, de podoaba traditiei ei semiseculare.
Mai grav: universitatea Iasiului crestin, cea mai înaltã scoalã româneascã, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din scoalã, din institutii, din tarã.
Profesorii Universitãtii din Iasi, afarã de cei 4-5 cunoscuti, au primit cu mare satisfactie hotãrârea pãgânã a senatului, acest pas înainte, care va scoate „stiinta româneascã" din „barbarie" si din „prejudecãtile medievale". Studentii comunisti jubilau, jidãnimea triumfa, iar noi, câtiva, ne întrebam cu durere: oar e cât mai este pânã când vor fi dãrâmate bisericile iar preotii în odãjdii rãstigniti în altare?
Un numãr de vreo opt studenti nationalisti, care ne aflam în Iasi, am umblat zadarnic pe la usile multor profesori, încercând sã-i convingem a reveni asupra mãsurilor luate. Repetatele noastre interventii n-au dus la nici un rezultat.
Si atunci, în ajun, am hotãrât un lucru grav: sã ne opunem cu forta la deschiderea universitãtii.
Ne-am culcat cu totii în str. Suhupan nr.4, sediul actiunii noastre, pentru a rãmâne grupati. La 6 dimineata eu am plecat înainte cu Vladimir Frimu, urmând ca ceilalti sã vinã dupã noi. Am închis si baricadat usa din dos a universitãtii, lãsându-l pe Frimu acolo.
Eu am fãcut un afis scris cu creionul rosu, pe care l-am lipit pe usa cea mare de la intrare: „Aduc la cunostinta domnilor studenti precum si a domnilor profesori, cã aceastã universitate nu se deschide decât în urma slujbei religioase traditionale".
Restul camarazilor n-a venit decât târziu, prea târziu.
De la ora 8 au începutsã vinã studentii. Eu am rezistat singur la usã pânã la ora 9 si jumãtate, când în fata universitãtii se adunaserã peste 300 de studenti.
În momentul când profesorul Müller de la matematici voia sã intre cu forta, i-am spus: „Când ati intrat profesor la universitate ati jurat pe cruce. Pentru ce vã ridicati cum împotriva crucii? Sunteti un sperjur, pentru cã ati jurat într-un lucru în care nu ati crezut, iar acum vã cãlcati jurãmântul.
Atunci studentii, peste 300, în frunte cu Marin, seful comunistilor, cu Hritcu, cu Ionescu de la Botosani, s-au repezit asupra mea, m-au ridicat pe sus, au deschis usa de la universitate, m-au introdus în sala pasilor pierduti, unde m-au purtat ca într-un vârtej de la un capãt la celãlalt al sãlii timp de aproape o jumãtate deorã, dându-mi cu bastoanele si cu pumnii în cap. Nici o apãrare si nici o ripostã nu mai era posibilã, deoarece eram prins la mijloc si împins din toate pãrtile primind lovituri de pretutindeni.
În sfârsit am fost lãsat.Pe când stãteam într-un colt si mã gândeam la nenorocul înfrângerii mele, au sosit si cei sase. Biruinta adversarilor n-a durat însã mult pentru cã peste putin timp secretarul universitãtii s-a coborât de la rectorat si a afisat urmãtoarele: „Se aduce la cunostinta tuturora cã rectoratula hotãrât ca universitatea sã rãmânã închisã pânã Miercuri, când se va deschide cu serviciul religios". Era un mare triumf pe care l-am primit cu o bucurie nespusã.
Miercuri dimineata, peste douã zile, în sala arhiplinã de lume din întreg orasul s-a oficiat serviciul religios. Pe mine m-au felicitat toti. A vorbit neîntrecut de frumos profesorul A. C. Cuza.

De atunci mi s-a înrãdãcinat credinta care nu mã va pãrãsi, cã cel care luptã, chiar singur, pentru Dumnezeu si neamul sãu, nu va fi învins niciodatã.

***

În opinia publicã a Iasiului, aceste lupte, în special cele de la Regie si Ateliere si acum în urmã cea de la Universitate au avut un puternic rãsunet. Adversarii au început sã-si dea seama cã bolsevismul nu poate înainta fãrã obstacole serioase, chiar atunci când de partea lui sunt aproape toti profesorii universitãtii, toatã presa, toatã jidãnimea, marea majoritate a muncitorilor, iar de cealaltã parte numai un minim grup de tinericare nu opun altceva acestor valuri uriase decât uriasa lor credintã î n viitorul tãrii. Tinerii acestia prezentau rezistenta unor vointe înfipte în pãmânt ca niste stânci peste care lumea usor putea vedea, nu numai cã nu se poate pãsi fãrã pericol, dar cã nu se poate pãsi niciodatã.
Adversarilor le era teamã, nu de noi, ci de hotãrârea noastrã.
Lumea cealaltã, Iasiul crestin si românesc, ne încuraja si ne urmãrea cu simpatie.

ANUL UNIVERSITAR 1920-1921

Început în conditiunile arãtate mai sus, anul acesta a fost un sir neîntrerupt de lupte si ciocniri. Noi, studentii luptãtori, ne-am organizat în jurul cercului studentesc „Stefan Vodã” al cãrui presedinte eram. De aici ne-am atacat adversarii, biruindu-i rând pe rând.
Dispretuitori fatã de cultura româneascã, acestia ne priveau de sus universitatea si tot ce aveam noi în tara aceasta, cu pretentii de savanti si îndrumãtori, ca niste oameni sositi dintr-o mare tarã pe un pãcãtos si înapoiat pãmânt românesc.
Or fi avut ei dreptate în unele privinte, dar în curând aveau sã se izbeascã în mica noastrã tarã de un mare bun simt românesc secular, pe care acolo, în marea lor împãrãtie de peste Nistru, s-a dovedit a nu-l fi avut de loc.
La universitate întrunirile deveniserã imposibile. Nici o hotãrâre nu se mai putea lua. Marea majoritate a studentilor era formatã din comunisti si simpatizanti de-ai lor. Dar nu putea face nici un pas înainte deoarece grupul nostru, care nu trecea de 40, era totdeauna prezent. El atacã si nu mai permite vânturarea ideilor si practicilor comuniste.
Greva generalã încercatã în Universitatea ieseanã, cu ocazia arestãrii studentului comunist Spiegler, esueazã dupã o zi, deoarece grupul nostru ocupã cantina si interzice intrarea la masã a grevistilor, bazându-se pe principiul: „Cine nu munceste, nu mãnâncã”. Toate interventiile rectorului si ale profesorilorde a ne convinge ca acesti studenti sã fie lãsati la masã, rãmân zadarnice.

***

Peste putin timp, grupul nostru va câstiga o altã victorie: schimbarea uniformei.
Studentii comunisti purtau sepci rusesti. Nu pentru cã nu aveau altceva, ci ostentativ, ca sã afirme bolsevismul. Cu ocazia unei încãierãri la universitate, aceste sepci au fost luate si arse în Piata Unirii. Apoi, în fiecare zi, la universitate, pe strãzi, prin localuri, începe vânãtoarea. Toate sepcile sunt arse. Dupã o sãptãmânã au dispãrut com plet si pentru totdeauna.

***

Grupul nostru trece mai departe. Se ia la luptã cu presa iudeo-comunistã. El însã n-are presã ca sã se lupte pe calea scrisului. În urma unor articole necuviincioase la adresa Regelui, Armatei si Bisericii, grupul nostru scos din rãbdãri pãtrunde la redactiile si tipografiile ziarului „Lumea”, condus de jidanul Hefter, si „Opinia” si sfarmã tiparnitele care împrãstiau otravã si insultã.

Provocam dezordini, fãrã îndoialã, dar acele dezordini vor opri marea dezordine, ireparabila dezordine pe care o pregãteau în tara aceasta simbriasii revolutiei comuniste.

***

Toate acestea însã mã vor fixa în obiectivul rãzbunãrilor.
Presa jidãneascã ne atacã. Eu voi riposta violent.
Întâlnind pe stradã redactorii „Opiniei”, în urma unui schimb de cuvinte, dupã ce le cer socotealã pentru ofensele aduse, ne încãierãm. Adversarii mei sunt bãtuti bine.
A doua zi însã toate ziarele din Iasi fac front contra mea: „Opinia”, „Lumea”, „Miscarea”.

ELIMINAT PENTRU TOTDEAUNA DIN UNIVERSITATEA IESEANÃ

Lucrurile nu se opresc aici. Imediat intervine senatul universitar, se întruneste si, fãrã a mã audia, mã eliminã pentru totdeauna din Universitatea ieseanã.
În sfârsit Universitatea si Iasiul vor scãpa de tulburãtorul ordinii publice, care timp de doi ani a stricat pacea iudeo-comunistilor si s-a opus la toate încercãrile acestora de a dezlãntui revolutia pentru detronarea regelui, arderea bisericilor, împuscarea ofiterilor si masacrarea a sute de mii de români.
Oamenii ordinii si legalitãtii sunt, pentru senatul universitar, comunistii. Eu, sunt tulburãtorul acestei ordini.

CONSILIUL FACULTÃTII DE DREPT

Dar planul lor se sfarmã. Pentru cã intervine un fapt într-adevãr unic, în manifestãrile obisnuite ale vietii noastre universitare. Consiliul Facultãtii de Drept se sesizeazã de eliminarea pronuntatã de senat si, având în frunte pe profesorii Cuza, decan, Matei Cantacuzino si Dimitrie Alexandrescu se opune acestei eliminãri.
Încercãrile consiliului de a tempera furia senatului universitar dau gres. Senatul nu renuntã la pedeapsa datã.
Atunci Facultatea de Drept îsi retrage reprezentantul din senat, nu se supune hotãrârii acesteia si se declarã independentã.
Pe mine facultatea mã anuntã cã mã pot prezenta la cursuri, deoarece consiliul profesoral refuzã sã recunoascã hotãrârea senatului universitar.
A rãmas astfel pe mai departe, student al Universitãtii din Iasi.
În urma acestui fapt, timp de trei ani, consiliul Facultãtii de Drept nu si-a mai trimis reprezentant în senat. Conflictul a durat ani de zile, chiar dupã plecare mea din universitate.
Mai târziu, când mi-am luat licenta, rectoratul a refuzat sã-mi elibereze diploma. Nu mi-a eliberat-o nici pânã în ziua de azi. Pentru înscrierea în barou si pentru continuarea cursurilor în strãinãtate m-am servit numai de certificatul eliberat de facultate.

ANUL UNIVERSITAR 1921-1922

Noul an universitar s-a deschis în conditii normale. Cu serviciu religios. Din nou universitatea si Iasiul sunt în sãrbãtoare.
În Bucuresti, acest mare eveniment trece aproape neobservat.
Acolo, multimea studentilor, masa studenteascã se pierde în multimea sutelor de mii de oameni, azgomotului, a luminilor, a intereselor care se ciocnesc brutal. La Iasi, când pleacã studentii, e melancolie generalã, ca la plecare cocorilor si a pãsãrilor,toamna; când vin studentii, vine tineretea, vine viata. E zi de sãrbãtoare. La Bucuresti studentul se simte

singur în mijloculunei lumi imense care nu-l vede, nu-l apreciazã, nu-l mustrã, nu se intereseazã de el, nu-l iubeste.
Educatia studentului la Iasieste incomparabilã, pentru cã el se dezvoltã ca si un copil sub iubirea mamei sale, la adãpostul dragostei românilor. Aici neamul îsi creste studentii. Eu însumi datorez acestui Iasi o parte însemnatã de recunostintã pentru tot ce am putut sã fac. Am si mtit totdeauna grija pe care mi-a purtat-o acest suflet al Iasiului, am simtit raza iubirii lui, i-am simtit mustrarea, încurajarea, îndemnul, chemarea la luptã.
Pe noi, studentii de la Iasi, ne urmãresc acestea si acum si ne vor urmãri pânã la sfârsitul vietii, ca amintirea îndemnurilor si dragostei mereu prezentã a mamei.
Din toate generatiile studentesti care s-au perindat prin Iasi, pe câti nu i-a urmãrit toatã viata îndemnul, chemarea la luptã a Iasiului! Pe câti nu i-a urmãrit, pânã în mormânt, pe câti nu-i urmãreste si astãzi, mustrarea lui!…

***

De la începutul anului se observã cã iudeo-comunismul dãdea înapoi dezorientat si cu moralul aproape pierdut. Nici o încercare de rezistentã.
Noul val de studenti, acum înscrisi, auziserã cu totii de luptele noastre si de mult asteptau sã vinã alãturi de noi. Ajunsi aici, au intrat în rânduri.

PRESEDINTE LA SOCIETATEA STUDENTILOR ÎN DREPT

În toamna aceea am fost ales presedinte as Societãtii Studentilor în Drept. Senatul universitar n-a voit sã mã valideze sub pretext cã sunt eliminat din universitate. M-am validat singur.
Societatea Studentilor în Drept, ca si toate celelalte societãti pe facultãti, avea ca scop activitatea stiintificã de completare si aprofundare a studiilor în domeniul respectiv.
Asa bunãoarã, sub presedintia lui Nelu Ionescu, cu doi ani înainte de mine, Societatea Studentilor în Drept tinea sedinte aproape sãptãmânal. Un student citea o carte de drept sau în legãturã cu dreptul, o rezuma în sedintã, o critica si apoi urmau discutii contradictorii.
Eu am pãstrat norma generalã, dar am venit cu ceva nou. Toate aceste lucrãri si referate nu se puteau face decât având ca obiect problema jidãneascã în lumina stiintei.
Se citeau lucrãri asupra acestei probleme în România si în strãinãtate, asupra puterii iudaice internationale, asupra istoricului acestei probleme la noi si aiurea. Studiam mijloacele de luptã întrebuintate în contra noastrã, spiritul si mentalitatea iudaicã si preconizam mijloace de luptã si de apãrare.
Urmau, dupã fiecare expunere, discutii, completãri si la urmã formularea adevãrului stabilit pentru ca fiecare sã poatã pleca lãmurit. Apoi, în continuare, cãutam în aceleasi sedinte, sã realizãm:
a.identificarea la fiecare pas a acestui spirit si mentalitãti iudaice infiltrate pe nesimtite în felul de a cugeta si a simti al unei însemnate pãrti dintre români;
b.dezintoxicarea noastrã, eliminarea iudaismului introdus în cugetarea noastrã, prin cãrti de scoalã, de literaturã, prin profesori, prin conferinte, prin teatru, prin cinematografie;
c.întelegerea si demascarea planurilor jidãnesti mascate sub atâtea forme. Cãci avem partide politice, conduse de români, prin care vorbeste iudaismul; ziare românesti, scrise de români, prin care vorbeste jidanul cu interesele lui; conferentiari români, autori români, gândind, scriind si vorbind jidãneste în limba românã.

Am început sã ne dãm seama, studiind toate acestea, cã pentru prima datã în istorie, poporul român a venit în contact cu un neam care întrebuinteazã ca arme de luptã si distrugere, ca armã nationalã, viclenia si perfidia.
Românul n-a cunoscut decât lupta dreaptã. În fata noilor mijloace jidãnesti, el s-a gãsit dezarmat. Ne-am dat seama cã totul se reduce la cunoasterea inamicilor si cã în momentul în care noi, românii, îi vom cunoaste, îi vom învinge.

***

Sedintele noastre au urmat regulat timp de un an de zile.
Ele atrãgeau studenti de la toate facultãtile în numãr din ce în ce mai mare, încât centrul studentesc îsi pierduse aproape fiinta. Întreaga studentime gravita în jurul activitãtii Societãtii Studentilor în Drept.
Amfiteatrul devenise neîncãpãtor pentru multimea de studenti care venise sã ia parte la aceste sedinte.
În numãr din ce în ce mai mare participau studentii basarabeni. O jumãtate de an de activitate ne aduce un adevãrat miracol: trei sferturi dintre studentii basarabeni crestini se trezesc, se simt chemati la o viatã nouã, se lumineazã la fatã.
În scurt timp, ei vor deveni cei mai credinciosi soldati ai luptei noastre, ajungând prin credintã, devotament, curãtenie sufleteascã si spirit de jertfã în fruntea miscãrii care începuse a se înfiripa. Momentul acesta de înfrãtire între noi, în aceeasi luminã si de legãmânt de luptã pentru tara crestinã în contra hoardelor iudaice înselãtoare, nu-l vom uita niciodatã. Cei ce ne rãzboisem pânã ieri, acum ne îmbrãtisam.

***

Îndreptarele de orientare la aceste sedinte erau scrierile geniilor noastre nationale, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri etc., si mai cu seamã, scrierile si prelegerile profesorului Cuza, scrierile profesorului Paulescu, lectiile de educatie nationalã ale profesorului Gãvãnescul.
Toate scrierile profesorului Cuza erau, nu o datã citite, ci de trei-patru ori citite si studiate. În special cursurile sale de economie-politicã ce tratau, de la înãltimea catedrei, în chip strãlucit, chestiunea jidãneascã, chemând pe români la întelegerea celei mai grave probleme prezente a lor, ne-au fost cãlãuzã în fiecare moment în sfortãrile pentru cunoasterea ei. Cel mai mare noroc al nostru sideci al românilor a fost profesorul Cuza, unul dintre cei mai strãluciti cunoscãtori ai problemei jidãnesti din lume, cãruia îi datorãm puterea noastrã de a ne orienta fatã de toate manoperele jidãnesti.
Cursurile lui, de o mare înãltime academicã, erau urmãrite de toti studentii cu o nemaiîntâlnitã atentie. Amfiteatrul Facultãtii de Drept era totdeauna neîncãpãtor. Încã multã vreme de acum încolo, Universitatea ieseanã nu va mai avea un profesor ale cãrui predici de nationalism sã trezeascã un interesasemãnãtor.

***

În acest timp, viata multora dintre noi începe sã-si gãseascã un rost unic pe deasupra tuturor intereselor: acela de a lupta pentru neamul nostru primejduit în existenta sa.

VIZITA LA UNIVERSITATEA DIN CERNÃUTI

La celelalte universitãti, liniste. La Cernãuti, încã din primãvara anului 1921, au început miscãri pe tema românizãrii teatrului. O luptã aprigã de câteva zile s-a sfârsit cu victoria studentilor. Acum, în primãvara anului 1922, am organizat cu Societatea Studentilor în Drept o vi zitã a iesenilor la Cernãuti. Am fost bine primiti de profesori si studenti. Cei

peste 100 de vizitatori, în timpul celor trei zile cât am stat acolo, n-am fãcut alta, decât sã împãrtãsim si colegilor cernãuteni credinta cea nouã care se înfiripase în sufletul nostru. N-a fost greu. Pentru cã Cernãutii, ca si Iasiul si mai mult încã gemea, cu strãzile lui întregi, cu comertul lui, cu bisericile lui pãrãginite, cu pãmântul si cu românii lui, sub cotropirea jidãneascã. În scurt, s-a fãurit între noi o strânsã legãturã sufleteascã, bazatã pe dorul si visul comun de a ne vedea odatã neamul trezit la constiinta demnitãtii, puterii si drepturilor lui de stãpân pe soarta si pe tara sa. Aceastã legãturã s-a întãrit apoi prin vizita pe care ne-au întors-o cernãuteniio lunã mai târziu. Acum l-am cunoscut pe Tudose Popescu, acea figurã frumoasã de tânãr luptãtor, cu chip de pandur, care a fost mai târziu unul dintre conducãtorii miscãrii studentesti si care astãzi doarme într-un cimitir sãrac, sub o biatã cruce uitatã.

REVISTA „APÃRAREA NATIONALÃ"

La 1 Aprilie 1922 apare revista bilunarã „Apãrarea Nationalã", sub conducerea profesorilor Cuza si N. C. Paulescu. Oricine îsi poate da seama ce a însemnat pentru noi, în mijlocul gândurilor si frãmântãrilor noastre, aparitia acestei reviste.
În ea gãseam tot ce ne trebuia pentru o perfectã lãmurire si înarmare a noastrã. Articolele profesorilor Cuza si Paulescu erau citite cu religiozitate de tot tineretul si aveau pretutindeni în rândurile studentilor, si la Bucuresti si la Cluj, un mare rãsunet.
La 1 si 15 ale lunii, pentru noi era un triumf. Numerele revistei erau adevãrate transporturi demunitii prin care noi învingeam argumentãrile presei jidãnesti.
Cred nimerit sã dau aici câteva articole ale profesorilor Cuza si Paulescu apãrute în acea vreme.

Spiritul divin al adevãrului va apãra în veci omenirea

În rezumat, Talmudul - legislatia politico-religioasã a ovreilor - în loc sã combatã, ca Evangheliile, patimile de proprietate si de dominatie, el împinge din contrã aceste vicii la o culme nemaipomenitã, pentru ca sã realizeze visul lui Iuda de a fi, în acelasi timp, si proprietarul întregului pãmânt si stãpânul întregii omeniri.
Dar, - pe când apostolii crestini predicarã idealul lor în fata cerului, - Talmudul se ascunde: iatã cele douã apendice ale sale, Cahalul si Francmasoneria, sunt încã si mai vizibile ca dânsul.
Tus-trei întrebuinteazã, pentru a rãmâne în întuneric, un mijloc scârbos si blestemat, adicã minciuna.
Minciuna este deci baza sistemului jidovesc, cãruia i se poate zice: „vorbesti, deci minti.
Dar minciuna are un dusman pe care-l urãste de moarte, anume adevãrul.
Or, adevãrul este trãsãtura distinctivã a Crestinismului. Hristos a zis: „Eu sunt adevãrul" si de aceea doctrina lui este în execratie înaintea lui Israel.
Minciuna, din contrã, caracterizeazã ceea ce se numeste „Spiritul rãului" sau Diavolului.
Astfel Iisus, adresându-se ovreilor, le zise:
„Voi din tatãl vostru Diavolul sunteti si poftele tatãlui vostru voiti sã faceti. Acela ucigãtor de oameni a fost dintru început si întru adevãr n-a stãtut, cãci nu este adevãr întru dânsul".
Când grãieste minciuna, dintre ale sale grãieste, cãci mincinos este si tatãl ei.
Pãrãsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor sãi o armã invincibilã, adicã Duhul Sãu.
Spiritul divin al Adevãrului, care va apãra în veci omenirea, în contra spiritului diavolesc al minciunii.

Înaintea acestui Spirit al Adevãrului mã închin, strigând din adâncul sufletului: CRED ÎN DUHUL SFÂNT!
(Prof. Dr. N. C. Paulescu, din **Fiziologia Filozoficã. Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria**, vol.II, Buc. 1913, pag. 300-301)

Stiinta antisemitismului

Încã o împerechere de vorbe, oribilã: stiinta antisemitismului. Cum poate fi antisemitismul, stiintã? Se vor întreba indignati savantii cu „rocele", savantii cu „focele", savantii cu „ixele", savantii cu „sufixele", savantii cu fixele lor pretinse „idei" de culturã? Antisemitismul? Pentru savantii acestia e doar numai o sãlbãticie: manifestatie oarbã de instincte brutale, rãmãsite ale unor timpuri preistorice. O rusine în mijlocul civilizatiei noastre, pe care o condamnã deopotrivã stiinta si constiinta luminatã a omului liber de prejudecãti si patimi.
Aceasta este „atmosfera" pe care au creat-o, mai cu deosebire jidanii - si pe care o întretin jidãnitii - în jurul antisemitismului, prostind pe naivi sau exploatând naivitatea celor prosti, cu pretentii: de a fi si ei „la înãltimea civilizatiei moderne". Si cine nu voieste sã fie?
De pildã, e un caz interesant al unui jidãnit, de origine el însusi jumãtate jidan, vorbind cu câtiva ani mai înainte, cu aere de strasnic savant despre antisemitismul nostru, care era si pe vremea aceea ceea ce este acum, neschimbat.
Si iatã ce ne spune acest autor, nomen-odiosum - trãdãtor atunci al gândirii nationale, precum a fost mai pe urmã, trãdãtor al actiunii nationale, în timpul rãzboiului - în revista „Viata Româneascã", anul II, nr.11, din Noiembrie 1907 (pag. 186, 204-207).
Vreau sã vorbesc despre chestiunea evreiascã… cu desãvârsire denaturatã de iudofagia vulgarã si feroce a antisemitilor nostri, care astfel… ne compromit în fata lumii civilizate…
Cu armele ruginite, scoase din arsenalul prigonirilor medievale cu propaganda de urã, cu pãtimasa atâtare la excese, cu rãscolirea în masele populare a instinctelor bestiale… se poate numai compromite o cauzã dreaptã, - care nu este numai cauza antisemitismului…
A da, însã acestui conflict… un aer fals de prigonire a unei rase, de prigonire religioasã, de antisemitism într-un cuvânt, poate servi numai cauza adversarilor, bucurosi sã exploateze divagãrile câtorva maniaci… scandalagii antisemiti, provoacã punerea la ordinea zilei a întregii chestiuni prematur…
Nici un popor, cu atât mai putin al nostru, nu se poate îngrãdi pânã la infinit, fãrã pedeapsã, împotriva ideilor moderne si nici împotriva actiunii politice din afarã…(Puncte. Punctele de la urmã sunt ale autorului). Asadar nu suspensive, ci amenintãtoare, pãrând a cuprinde o strasnicã prevedere politicã, n.r.)
A pune, deci, chestiunea noastrã pe terenul antisemitismului, pe al urii de rasã, înseamnã a ne duc e la o înfrângere rusinoasã si fatalã pentru noi… Porniri asiatice… demagogie violentã, agitatiune nesãnãtoasã… încercare de a specula asupra patimilor întunecate… (Puncte. Punctele de la urmã sunt iar ale autorului, cuprinzând aceeasi amenintare: pentru asemenea oribile crime, ale antisemitismului nostru, n.r.)
Am reprodus aceastã conceptie tipicã a tuturor jidãnitilor. ªi se vede la ce se reduce: clisee (lumea civilizatã, ideile moderne), dar mai cu deosebire injurii (iudofagia vulgarã si feroce, arme ruginite, instincte bestiale, divagãrile câtorva maniaci, scandalagii antisemiti, porniri asiatice, patimi întunecate).

Asemenea „aprecieri”, le gãsim nu numai la jidãnitii vulgari, ci uneori chiar la unii reprezentanti de altfel distinsi ai culturii, în alte domenii. Astfel, de pildã, eminentul jurisconsult, profesor universitar, orator, om politic, fost ministrual instructiei publice, d. C. Arion, mi-a servit din cauza antisemitismului meu, în plinã adunare a deputatilor, apostrofa - putem zice celebrã, venind de la un bãrbat ca acesta - numindu-mã: omul cavernelor.
Cât pentru jidani - explicatia pe care o dau ei antisemitismului este încã si mai caracteristicã. Pe lângã obisnuitul cliseu, cu sãlbãticie si urã - fireste, fãrã motiv, cãci nu le convine sã discute motivele - antisemitismul este dupã dânsii: o nebunie, o degenerare intelectualã, o boalã a spiritului. În modul acesta considerã unul dintre „intelectualii” moderni cei mai distinsi ai jidanilor, Dr. K. Lippe, de ilustrãorigine, ca strãnepot al vestitului comentator al Talmudului, Rasi, din veacul de mijloc - cel cu „tob sebegoim harog”, pe cel mai bun dintre goimi, omoarã-l.
Med. Dr. K. Lippe, pripãsit la noi din Galitia si stabilit la Iasi - unde a fost închis, omorând prin avort o crestinã - a publicat chiar o scriere specialã cu titlul: „Simptome ale boalei mintale antisemite” („Simptome der Antisemitischen Geistes Krankheit”, Iassy 1887).
Si ca o dovadã cã argumentele de care se servesc jidanii paraziti, împotriva antisemitismului, sunt de o extremã sãrãcie - ca si ale jidãnitilor si pururea aceleasi - iatã ce spune, chiar acum în urmã, Curierul Israelit, oficialul organ el Uniunii Evreilor pãmânteni, în articolul de fond al numãrului sãu de Vineri, 15 Septembrie 1922,sub titlul injurios pentru noi, care scriem la APÃRAREA NAtIONALÃ, numindu-ne o bandã de misei:
„Este la antisemiti o stare de degenerare intelectualã ajunsã la perversitatea simturilor, un fel de sadism mental, de care cei loviti sunt împinsi la minciunã si calomnie”.
Cum vedeti, este o explicatie foarte simplã dar si extrem de naivã: tot ce se spune contra jidanilor este minciunã si calomnie, datoritã unor degenerãri intelectuale specifice.
Definitia antisemitismului - de cãtre jidãniti si jidani - se rezumã, dar, în aceste douã cuvinte: sãlbãticie si nebunie: se întelege: ale antisemitilor. Cât pentru jidani - ca fenomen social - ei nici nu intrã în explicatia aceasta. Ca si cum nu ar fi.
„Sãlbãticia” si „nebunia” au fãcut ca toate popoarele, în toate timpurile, egiptenii, persii, grecii, romanii, arabii precum si natiile moderne pânã în ultimul timp, sã considere pe jidani ca un pericol national si sã ia mãsuri împotriva lor.
„Sãlbãticia” si „nebunia” au întunecat întelegerea celor mai strãluciti reprezentanti ai culturii tuturor natiilor, ca Cicero, Seneca, Tacit, Mohamed, Martin Luther, Giordano Bruno, Friederich cel Mare, Voltaire, Napoleon I, Goethe, Herder, Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Cherles Fournier, Ludwig Feuerbach, Richard Wagner, Bisma rck, Rudolf Virchow, Theodor Billroth, Eugen Duhring, si altii nenumãrati, în toate domeniile, ca sã se pronunte contra jidanilor.
„Sãlbãticia” si „nebunia”, în sfârsit, explicã antisemitismul celor mai alesi reprezentanti ai culturii noastre, ca Simeon Bãrnut, B. P. Hasdeu, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu.
Sãlbatici si nebuni: toti acestia. Civilizati si cuminti: jidãnitii. Iar jidanii: inexistenti.
Asemenea aberatii se sfarmã de la sine. Cu toate acestea, pentru a confuziona spiritul maselor, ele se produc necontenit. De aceea tocmai si pentru cã asemenea „teorie” - vrednicã de capul jidanilor si de imbecilitatea si venalitatea jidãnitilor - nu este capabilã

sã înteleagã antisemitismul, ca fenomen social, noi îi vom spune „teoria antisemitã”.
Dupã aceastã teorie, a noastrã, în alcãtuirea antisemitismului trebuie sã deosebim trei momente: instinctul, constiinta, stiinta.
Instinctul a fãcut ca întotdeauna multimea, care se preocupã în primul rând de interesele sale materiale imediate, sã se împotriveascã parazitismului jidanilor, prin miscãri populare, adeseori sângeroase, si generale, precum a fost între altele multe, pretutindeni, teribila miscare a cazacilor, din Ucraina, condusã de Bogdan Hmelnischy si în care au pierit peste 250.000 de jidani în 1649.
Constiinta pericolului jidovesc se trezeste treptat, mai întâi în clasele culte, si apoi se întinde la tot mai multi, care se unesc cu multimea, sprijinind revendicãrile ei, ele însele devenind constiente.
Stiinta începe cu cercetãri partiale, pânã când ajunge - abia în zilele noastre - la determinarea obiectului ei, cercetând iudaismul ca fenomen social, despãrtit de mediul în care cautã sã se confunde si constatând cã el este o problemã umanã, si cea mai mare, a cãrei solutie trebuie gãsitã.
Cercetãrile partiale, prin rezultatele la care ajung, am putut zice cã formeazã antisemitismul stiintei. Aceasta este baza, care nu se confundã însã, cu stiinta antisemitismului. Ceea ce le deosebeste este obiectul lor diferit. Si iatã definitia - prin determinarea obiectului - a acestei stiinte, care se vede cã este o adevãratã stiintã cu domeniul ei propriu: „Stiinta antisemitismului are ca obiect iudaismul ca problemã socialã, fiind astfel, în mod necesar, sinteza tuturor stiintelor care pot contribui l a solutia ei”.
Care sunt aceste stiinte, care prin cercetãrile lor partiale contribuie la cunoasterea iudaismului, am vãzut. Si iatã în ce fel stiinta antisemitismului se foloseste de rezultatele lor, pentru a îndruma solutia ei.
Istoria: constatã cã de la început jidanii sunt un popor rãtãcitor printre celelalte popoare, nomad, fãrã patrie. Stiinta antisemitismului stabileste cã acest nomadism este contrar existentei popoarelor sedentare agricole si nu poate fi tolerat.
Antropologia: constatã cã jidanii sunt un amestec de rase diferite între dânsele, neînrudite, ca semitii, arianii. negrii, mongolii. ªtiinta antisemitismului explicã sterilitatea natiei jidãnesti în domeniul culturii, ca un efect al acestei corciri si aratã cã aceastã corciturã nu poate ser vi cu nimic cultura celorlalte natii, pe care numai o falsificã, denaturând caracterele ei.
Teologia: constatã cã religia jidãneascã este o religie particularistã, bazatã pe legãmântul special încheiat de Dumnezeul lor, Iahve, cu jidanii, considerati ca popor ales, ca popor sfânt (am codes), despãrtit de celelalte popoare.
Stiinta antisemitismului deduce cu rigurozitate cã o asemenea conceptie exclude posibilitatea oricãrei conlucrãri pasnice si a oricãrei asimilãri cu jidanii.
Politica: constatã cã pretutindeni, în mijlocul celorlalte natii, jidanii au organizatia lor socialã deosebitã, constituind stat în stat. Stiinta antisemitismului conchide cã jidanii sunt un element anarhic, periculos existentei tuturor statelor.
Economia politicã: constatã cã jidanii au trãit în toate timpurile, chiar în Palestina, ca popor suprapus celorlalte natii, exploatând munca lor, fãrã ca ei sã fie direct producãtori. Stiinta antisemitismului zice cã orice natie are dreptul sã-si apere munca sa productivã de

exploatarea jidani lor, care nu pot fi tolerati a trãi ca paraziti, compromitând existenta popoarelor.
Filosofia: constatã cã conceptia iudaismului despre viatã este un anacronism contrar propãsirii umane. Stiinta antisemitismului impune , ca o datorie cãtre civilizatie, ca aceastã monstruozitate culturalã sã fie înlãturatã prin silintele unite ale tuturor natiilor.
Pe constatãrile obiective ale diferitelor stiinte speciale - deosebite de dânsa, stiinta antisemitismului - îsi bazeazã concluziile ei, care toate duc, cu necesitate, la aceeasi solutie: eliminare jidanilor din mijlocul celorlalte popoare, punând capãt existentei lor nefiresti, parazitare, datorate unor conceptii anacronice, contrarã civilizatiei si linistii tuturor natiilor si pe care ele nu o mai pot tolera.
Acea stã teorie antisemitã diferã, cum se vede, de teoria jidãneascã si a jidãnitilor, care reduce explicatia antisemitismului la cele douã manifestatii sufletesti, individuale, si care de îndatã ce se manifestã în masã, sunt ele însãsi o problemã socialã: sãlb ãticie si urã. Si o explicã numai pe aceasta.
Instinctul antisemitismului: poate fi însotit uneori de sãlbãticie si urã. Pentru cã instinctul e orb - cum se zice - desi e asa de sigur în apãrarea vietii.
Constiinta antisemitismului se adaugã, însã, instinctului, întãrind pornirile lui, oricât ar fi de „sãlbatice”. Cãci pentru a fi „civilizat”, trebuie mai întâi sã existi.
Stiinta antisemitismului: vine, în sfârsit, si explicã fenomenul, luminând tot mai multe constiinta multimii si dând satisfactie deplinã instinctului ei, cu izbucnirile lui violente, pe care le legitimeazã, dezvãluind cauza lor, în parazitismul jidanilor. Astfel, ea ne dã formula solutiei stiintifice, a problemei iudaismului - pe care nu ne mai rãmâne decât s-o punem în functie, pentru a o realiza.
Antisemitismul modern întruneste dar toate energiile: energia instinctului, energia constiintei, energia stiintei, a adevãrului deplin dovedit, formând o formidabilã putere socialã, capabilã desigur sã rezolve cea mai mare problemã a civilizatiei timpului nostru care este problema jidãneascã. Si cu ce se apãrã jidanii si jidãnitii împotriva acestei puteri uriase, cãutând sã prelungeascã existenta condamnatã a parazitismului lor? Am vãzut: clisee, injurii si mofturi.
Iudeofagia vulgarã si feroce a antisemitilor nostri… ne compromit în fata lumii civilizate… arme ruginite scoase din arsenalul prigonirilor medievale… Rãscolirea în masele populare a instinctelor bestiale… porniri asiatice… Nebunie… Sadism mental… Acestea sunt toate argumentele - cãci altele nu au - pe care le opun antisemitismului nostru, crezând a-l înlãtura cu prostii.
Pe când în sânul tuturor natiilor, revoltate împotriva parazitismului Iudei nomade, clocotesc energiile rãzbunãtoare…

A.C. Cuza, **Apãrarea Nationalã**, nr.16, 15 Nov. 1922, an I)

ÎNFIINTAREA ASOCIATIEI STUDENTILOR CRESTINI

La 20 Mai 1922, într-o adunare restrânsã am declarat desfiintat Centrul Studentesc Iasi, care se afla încã în mâinile unei rãmãsite de adversari sustinuti de rectorat si am înfiintat „Asociatia Studentilor Crestini”, care trãieste si astãzi. Pornisem un grup restrâns, înfiintasem un cerc studentesc, trecusem la Societatea Studentilor în Drept, iar spre sfârsit, se nãstea din truda noastrã adevãratul Centru Studentesc sub denumirea de ASOCIATIA STUDENTILOR CRESTINI, cãtre care bãteau acum toate inimile studentimii iesene. Alta însã, decât cea de la 1919.

***

De acum mã apropiam, cu putinã melancolie în suflet, dupã trei ani de lupte si de scumpe legãturi cãlite în focul atâtor încercãri, de ziua despãrtirii mele de universitate, de viata de student, de camarazii mei de luptã. Mai aveam o lunã pânã la examenul de licentã si nu mã puteam de prinde cu ideea cã va trebui sã plec, cã noi, seria de la 1919, asa strâns închegati sufleteste, vom pleca si ne vom rãspân di fiecare, cine stie în ce colt de tarã.
De aceea, dupã ce am aranjat succesori în locul meu la Drept pe Sava Mãrgineanu, iar la Asociatia Studentilor Crestini pe Ilie Gârneatã, am fãcut un jurãmânt cu 26 de camarazi, care ne simteam mai legati, în scopul de a lupta pe oriunde vom fi pentru crezul ce ne-a legat pe bãncile universitãtii. Legãmântul acesta l-am iscãlit cu totii, l-am pus într-o sticlã si l-am îngropat în pãmânt.
Dupã ce mi-am trecut examenele de licentã, am fãcut un alt legãmânt cu un al doilea grup mai nou în luptã, în numãr de 46.
Acestia au fost invitatii mei la Husi, unde timp de patru zile am tinut sedinte, lãmurindu-ne în cele mai mici amãnunte asupra activitãtii noastre viitoare. Aici, tatãl meu a vorbit camarazilor în mai multe rânduri, îndemnându-i la luptã.
Dupã aceasta ne-am despãrtit purtând fiecare în suflet dorul unor zile mai bune si mai drepte pentru neamul nostru.

ANGAJAMENT DE ONOARE

Subsemnatii studenti ai Universitãtii din Iasi, vãzând situatia grea în care se gãseste poporul român, amenintat în existenta sa de cãtre un neam strãin, care ne-a acaparat mosia si tinde sã punã mâna pe conducerea tãrii; pentru ca urmasii nostri sã nu pribegeascã prin tãri strãine, alungati de sãrãcie si mizerie din tara lor si pentru ca neamul nostru sã nu sângereze sub tirania unui neam strãin, ne ridicãm hotãrâti împrejurul unui nou si sfânt ideal, acela al apãrãrii patriei noastre în contra cotropirii jidovesti.
În jurul acestui ideal am format Asociatia Studentilor Români Crestini de la Universitatea din Iasi.
Cu acest ideal plecãm în suflet cei care pãrãsim astãzi bãncile scolii.
A lupta, pe oriunde vom fi, pentru dreptatea noastrã, pentru viata amenintatã a neamului, socotim a fi cea dintâi a noastrã datorie de onoare.
De aceea, întruniti astãzi Sâmbãtã 27 Mai 1922, ne luãm un angajament comun ca, împrãstiindu-ne în toate colturile tãrii, sã ducem cu noi pretutindeni din focul care ne-a însufletit în vremurile tineretii si sã aprindem în sufletele necãjite fãclia adevãrului, a dreptului deviatã liberã a neamului nostru pe aceste meleaguri.
Vom pãstra cea mai strânsã legãturã cu asociati pe care azi o pãrãsim si în care rãmânem ca membrii sprijinitori, ea fiind punctul central care ne va uni mereu în lupta noastrã. Ne vom întâlni peste 8 ani, adicã în anul 1930, 1/14 Mai la Universitatea din Iasi. Comitetul asociatiei va avea grijã sã anunte pe toti membrii cu douã luni înainte de aceastã zi si sã pregãteascã primirea lor.
Lãsãm cuvântul nostru tuturor generatiilor de studenti care vor trece prin aceastã asociatie si care vor întelege sã-si închine munca lor pe altarul patriei sã se întruneascã în acelasi an si în aceeasi zi cu noi la Universitatea din Iasi.
27 Mai 1922
Corneliu Zelea Codreanu - Husi
N. Nãdejde, str. Universitãtii 21 - Iasi

Gr ig. Ghica, str. Carol 23 - Iasi
I..Sârbu, Oficiul Attachi, com. Rudi, jud. Soroca
Grigoriev Eusevie, Oficiul Ivanovca-Rusã, jud. Cetatea Albã, com. Caragiani
Ilie Gârneatã, str. Muzelor 40 - Iasi
Alexandru P. Hagiu, Chetresti - Vaslui
Ioan Blãnaru, str. Tãbãcari 35 - Husi
Constantin C. Zotta, Maior Teleman 13 - Husi
A..Ibrãileanu, str. Ghica Vodã 3 - Galati
M. Berthet, com. Purcari, jud. Cetatea Albã
Iacob I. Filipescu, Tg, Fãlciu, jud. Fãlciu
Leonid Bondac, Soroca - str. I. Heliade Rãdulescu 5
C. Mãdãrjac, str. Apostol 71 - Galati
I.. Miclescu, Portului 165 - Galati
Ionel I. Teodorescu, Muzelor - Galati
Lascu Nicolae, Chisinãu - str. Sinadino 22
Bobov Mihail, Chisinãu, str. Podolskaia 85
Mihail V. Sârbul, com, Mãscãuti, jud, Orhei
Nicolae B. Ionescu - R. Sãrat, str. Costantin Brâncoveanu 59
Pavel Epure - Cetatea Albã, Catedralã
Gh. Boca, Bãlãceanca, jud. Suceava - Bucovina
Vasile Nicolau, str. Lascãr Catargiu 61 - Husi
Andronic Zaharia, Partestii de Sus p.u. Cacica - Bucovina
Vasile N. Popa, com. Pãunesti, Putna
Vasile Corniciuc, Putrãuti, Suceava - Bucovina
Nicolae N. Aurite, Tereblecea, Sirete - Bucovina
Gr. Mihutã, Scheia, Suceava - Bucovina
Ciobanu ªtefan - Suceava,str. Sturza 9, Bucovina
Eugen Cârdeiu, com. Bîlca, jud. Rãdãuti, Bucovina
Eug. N. Manoilesc u, Epureni, Fãlciu
Vladimir Frimu, com, Cãlmãtui, jud. Cahul
Gh. Zarojeanu - Iasi, str. Muzelor 40
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de Jos, jud. Rãdãuti
Prelipceanu Gr. Vasile, Horodnicul de Jos, jud. Rãdãuti
Constantin Darie, Horodnicul de Sus, jud. Rãdãuti
Pascaru Ioan a ªtefan. Tereblecea, jud. Siret
Mihail I. Babor, Bãlãceana, Suceava - Bucovina
Sava Mãrgineanu, Stroesti, Suceava - Bucovina
tãranu Traian, Stroesti, Suceava - Bucovina
Al. Pistuga, com. Tãrnauca, jud, Dorohoi
Dragomir Lãzãrescu, Tãrnauca, jud. Dorohoi
Constantin C. Câmpeanu, Scheia, jud. Suceava - Bucovina
D. Porosnicu, Gurmezoaia, Fãlciu
N. Gh. Ursu, Mãlusteni, Covurlui
C. Ghica, str. Carol 23 - Iasi

LA SFÂRSITUL STUDIILOR UNIVERSITARE

Rãmas acasã, îmi treceau pe dinaintea ochilor cei trei ani petrecuti în universitate si mã întrebam: cum am putut noi rãzbi peste atâtea obstacole, cum am putut înfrânge mentalitatea, vointa a mii de oameni, cum am învins senate universitare si cum am muiat cutezanta unei întregi prese vrãjmase? Am avutnoi bani sã plãtim mercenari, sã ne scoatã foi, sã facem deplasãri, sã întretinem acest adevãrat rãzboi? N-am avut nimic.
Când m-am aruncat în cea dintâi luptã, n-am fãcut-o în urma vreunui îndemn din partea cuiva. Nici în urma vreunei consfãtuiri, a vreunei hotãrâri prealabile cu executarea cãreia as fi fost eu însãrcinat. Nici mãcar sub impulsul unei mari si îndelungi frãmântãri interioare sau cugetãri adânci, în care sã-mi fi pus aceastã problemã.
Nimic din toate acestea. N-as putea sã definesc cum am intrat în luptã. Poate ca un om care, mergând pe stradã cu grijile, nevoile si gândurile lui, surprins de focul care mistuieste o casã, îsi aruncã haina si sare în ajutorul celor cuprinsi de flãcãri.
Eu, cu mintea unui tânãr de 19-20 de ani, am înteles numai atât din toate cele ce vedeam: cã ne pierdem tara, cã n-o sã mai avem tarã; cã prin concursul inconstient al bietilor muncitori români sãrãciti si exploatati, va veni peste noi stãpânitoare si pustiitoare hoardã jidãneascã.
Am pornit din porunca inimii,dintr-un instinct de apãrare pe care îl are cel din urmã vierme târâtor, nu din instinctul de conservare personalã, ci din acela de apãrare a neamului din care fãceam parte.
De aceea, tot timpul, aveam senzatia cã în spatele nostru stã neamul tot, cu viii, cu alaiul de morti pentru tarã, cu tot viitorul lui. Cã neamul luptã si vorbeste prin noi, cã multimea vrãjmasã, oricât de mare, în fata acestei entitãti istorice, nu-i decât un pumn de fãrâmituri omenesti pe care le vom împrãstia si le vom învinge.
Pent ru aceasta au cãzut cu totii, în frunte cu necugetatele senate universitare, care crezând cã luptã cu noi, o mânã de tineri nebuni, luptau în realitate cu propriul lor neam.
Existã o lege a firii, care aseazã pe fiecare la locul sãu; rãzvrãtitii în contra firii, de la Lucifer si pânã azi, toti rãzvrãtitii acestia, de multe ori foarte inteligenti, dar totdeauna lipsiti de întelepciune, au cãzut strãfulgerati.
În cadrul acestei legi a firii, acestei întelepte asezãri, oricine poate lupta, are dreptul, are datoria sã lupte pentru mai bine. În afarã, în contra, peste aceastã asezare nimeni nu poate activa nepedepsit si neînfrânt.
Globula de sânge trebuie sã rãmânã în cadrul si în slujba organismului omenesc.
O rãzvrãtire ar fi când nu s-ar ridica în contra organismului, ci mai putin: când ar sta în propria ei slujbã, când nu s-ar satisface decât pe ea însãsi, când n-ar avea altã menire si alt ideal în afarã de ea, când ar deveni propriul ei Dumnezeu.
Individul în cadrul si în slujba neamului sãu.
Neamul în cadrulsi în slujba lui Dumnezeu si a legilor Dumnezeirii.
Cine va întelege aceste lucruri va învinge, chiar de va fi si singur. Cine nu va întelege, va cãdea învins. Sub imperiul acestor gânduri îmi terminam cel de-al treilea an universitar.

***

Din punctul devedere al organizãrii ne statornicisem pe ideea de sef si de disciplinã. Democratia era înlãturatã, nu din calcule si nici din convingerea nãscutã pe cale de teorie. Antidemocratia noi o trãisem din primul moment. Eu am condus mereu. O singurã datã în trei ani am fost ales: presedinte la Societatea Studentilor în Drept. Tot restul timpului nu ma-u ales pe mine sef luptãtorii, ci eu mi i-am ales.

Niciodatã n-am avut comitete si n-am pus la vot propuneri. Totdeauna însã, când am simtit nevoia, m-am sfãtuit cu toti, dar pe a mea rãspundere, am luat singur hotãrârea. De aceea, grupul nostru mic era întotdeauna o unitate nezdruncinatã. Tabere cu pãreri împãrtite, majoritãti si minoritãti, ciocnindu-se între ele pe chestiuni de actiune sau de teorie, n-au existat.

Le toti ceilalti era exact contrariu. De aceea au si cãzut învinsi.

O mare credintã, ca o flacãrã care ardea necontenit în inimile noastre, luminându-ne calea, o mare si neuitatã iubire între noi, o mare disciplinã, o deciziune în timpul luptei si o cumpãnitã pregãtire a plenului de luptã; acestea, binecuvântarea Patriei si a lui Dumnezeu, ne-au asigurat biruintele în cei trei ani.

VARA ANULUI 1922

Vara anului 1922 n-a trecut în liniste. Pe scena teatrelor nationale românesti sau comunale din orasele moldovene încep sã se joace în idis piese jidãnesti de cãtre trupa Kanapof . Tineretul nostru a considerat aceasta ca o primejdie, pentru cã a vãzut un început de înstrãinare a acestei institutii menite sã facã educatie nationalã si moralã poporului român. Expropriati în comert, expropriati în industrie, expropriati în bogãtiile solului si subsolului românesc, expropriati în presã, ne vom vedea într-o bunã zi expropriati si de pe scena teatrelor nationale. Teatrul, alãturi si scoalã si de bisericã, poate înãltao natie decãzutã, la constiinta drepturilor si misiunii ei istorice. El poate pregãti si înãlta la luptã dezrobitoare o natie. De acum ni se va lua si aceastã redutã. Teatrele noastre ridicate din truda si banul românului vor sluji jidãnimii pentru pregãt irea si întãrirea fortelor ei în lupta contra noastrã. Iar, pe de altã parte, de pe aceste scene românesti, ne vor servi ca hranã sufleteascã nouã, românilor, tot ce va contribui la demoralizarea, la decãderea si la nimicirea noastrã nationalã si moralã.

Era de datoria altora, a guvernului, a oricãrei autoritãti, a profesorilor, sã ia atitudine în fata acestui nou atac antiromânesc. Absentã totalã. Numai tineretul, riscând lovituri, acoperindu-se de nenumãrate insulte si negãsind nicãieri nici un sprijin, areactionat asa cum a putut.

Aceastã luptã a fost continuatã în toate orasele: la Husi, Vaslui, Bârlad, Botosani, Pascani etc., de grupul studentilor ieseni ajutati pretutindeni de elevii de liceu. Ei pãtrundeau în sãlile pline de jidani, aruncând peste artistii satanei cu tot ce le cãdea în mânã si alungându-i astfel de pe scena româneascã.

Poate necivilizat, vor zice unii. Poate, zic si eu. Da întrucât este civilizat ca o natie strãinã sã mã deposedeze rând pe rând de toate bunurile tãrii mele? Întrucât este civilizat ca aceeasi natie sã-mi otrãveascã cultura si sã mi-o serveascã apoi pe scenã pentru a mã ucide?

Întrucât au fost civilizate mijloacele întrebuintate în Rusia de jidãnime? Întrucât e civilizat sã cãsãpesti milioane de oameni fãrã judecatã? Întrucât e civilizat sã dai foc bisericilor sau sã le transformi în cabarete?

Eu, în sãrãcia si dupã slabele mele puteri, mã apãr în contra atacului cum pot. Cu presa, dacã am. Cu autoritãtile, dacã mai sunt românesti. Cu cuvântul, dacã mã ascultã cineva. Cu forta, dacã nu mai am cu ce si dacã toti tac. E las si nedemn acela care din vânzare sau din lasitate nu-si apãrã tara. Si nu reactioneazã în nici un fel.

Oricum, era un protest aceastã luptã, era singurul protest în mijlocul unei lase si îngrozitoare tãceri. A doua zi se întorceau camarazii, plini de lovituri si de rãni, cãci nu

era putin lucru ca un grup de 15 tineri sã intre într-un teatru cu 3-4000 de jidani. Si mai ales se întorceau plini de ocarã si de batjocurã din partea românilor nostri.
De multe ori mã întreb: ce ne-a mentinut pe noi, un grup asa de mic, în fata atâtor lovituri, a atâtor ocãri venite de pretutindeni în jurul nostru? N-am gãsit nici un sprijin nicãieri. În aceastã luptã cu toatã lumea, singurul sprijin l-am gãsit în noi. În credin ta noastrã cã suntem pe marea linie a istoriei noastre nationale, alãturi de toti cei care au luptat, suferit si murit, ca martiri, pentru pãmântul si neamul nostru.

ÎN GERMANIA

În toamna anului 1922, m-am întors la Iasi. Acolo am împãrtãsit camarazilor un vechi gând al meu, de a mã duce în Germania, pentru a-mi continua studiile de Economie Politicã si în acelasi timp a încerca sã realizez cât de putin gândul de a duce ideile si credintele noastre peste hotare. Noi ne dãdeam bine seama, din studiile pe c are le fãcusem, cã problema jidoveascã are un caracter international si cã reactiunea nu poate fi decât tot pe plan international; cã o rezolvare totalã a acestei probleme nu se poate obtine decât printr-o actiune a tuturor neamurilor crestine trezite la c onstiinte primejdiei jidãnesti.
Nu aveam însã nici bani, nici haine. Camarazii mi-au procurat haine si au împrumutat suma de 8.000 lei de la inginerul Grigore Beian, pe care urmau s-o plãteascã lunar, contribuind fiecare dupã puteri. Cu aceastã sumã am plecat la Berlin, condus la garã de toti acei de care mã despãrteam si care rãmâneau sã lupte mai departe acasã.
Ajuns la Berlin, mi-au fost de mare ajutor doi prieteni, studenti si ei, Bãlan si C. Zotta. M-am înscris la Universitate.
În ziua înscrierii m-amîmbrãcat în costum national si m-am prezentat la acea frumoasã solemnitate, când rectorul dupã un strãvechi obicei, strânge mâna fiecãrui nou înscris. Pe sãlile Universitãtii am fost obiectul curiozitãtii generale din cauza costumului meu românesc.

***

Pe cititorul acestor rânduri l-ar interesa cu deosebire douã chestiuni din Germania de la 1922. O privire asupra situatiei generale si stadiul miscãrilor antisemite.
Rãnile lãsate de rãzboiul care se terminase de curând si de înfrângere, sângerau. Mizeria materialã se întindea peste Berlin si peste restul tãrii, deopotrivã. În ultimul timp fusese ocupatã si Valea Ruhrului, un însemnat centru de bogãtie. Asistam la prãbusirea vertiginoasã si catastrofalã a mãrcii. Lipsã de pâine, lipsã de alimente, lipsã de luc ru prin cartierele muncitoresti. Sute de copii acostau lumea pe stradã, cerând ajutor. Cãderea mãrcii aruncã în aceeasi mizerie si aristocratia germanã. Oameni care avuseserã bani, în câteva zile nu mai aveau nimic. Cei cu pãmânturi si imobile care si le v ânduserã atrasi de mirajul unui mare pret, numai în câteva sãptãmâni rãmâneau sãraci. Capitalurile jidãnesti din tarã si strãinãtate fãceau afaceri colosale. Cu câteva sute de dolari, detinãtorii de valutã forte deveneau proprietari ai unor imobile uriasede câte 50 de apartamente.Samsarii misunau pe toate strãzile, dând lovituri formidabile.
Pãrtasi ai acestei mari mizerii erau si câtiva strãini, printre care mã numãram si eu: fiindcã n-aveam nici un ban. Cei 8.000 de lei ai mei cu care venisem îi terminasem. Atunci a început foamea. Dar în mijlocul unei suferinte generale, viata ta e mai usoarã. Fiind o fire care nu mã încovoi în fata greutãtilor, nu m-am supus mizeriei, ci am încercat sã lupt cu ea. Am studiat toate posibilitãtile si m-am hotãrât sã mãapuc de comert. Îmi

trebuia un capital foarte mic, pentru ca sã procur produse alimentare din provincie, pe care apoi sã le aduc si sã le revând la Berlin la restaurante. Acest fapt m-a determinat sã mã mut în ajunul sãrbãtorilor la Jena, unde viata era ma i ieftinã. M-a impresionat acolo, în mijlocul acestei mizerii în care se zbãtea poporul german, spiritul de disciplinã, puterea lui de muncã, simtul datoriei, corectitudinea, puterea de rezistentã si credinta în zile mai bune. Era un popor sãnãtos si vedea m cã nu se va lãsa doborât la pãmânt si cã va învia cu puteri nebãnuite de sub piatra tuturor greutãtilor care-l apãsau.
Miscarea antisemitã. Existau în Germania mai multe organizatii politice si doctrinare antisemite, cu multe foi, cu manifeste, cu insigne, toate însã subrede. Studentimea de la Berlin si cea de le Jena era împãrtitã în societãti si numãra foarte putini antisemiti. Masa studenteascã cunostea vag problema. De o actiune studenteascã antisemitã sau mãcar de o orientare doctrinarã similarã cele i de la Iasi nu putea fi vorba. Am avut multe discutii cu studentii de la Berlin, în 1922, care desigur astãzi sunt hitleristi si mã mândresc sã le fi fost eu profesorul în antisemitism, ducându-le acolo din adevãrurile învãtate la Iasi.
De Adolf Hitler amauzit pentru prima datã pe la mijlocul lunii octombrie 1922. Mã dusesem în Nord-Berlin, la un muncitor care fabrica „zvastici" si cu care legasem bune relatiuni. Numele sãu era Strumpf si locuia în Salzwedeler Strasse 3. Acesta mi-a spus: „se aude de o mi scare antisemitã pornitã la München de un tânãr pictor de 36 de ani, Hitler. Mi se pare cã acesta este acela pe care îl asteptãm noi, germanii". Viziunea acestui muncitor s-a împlinit. Eu am rãmas cu admiratie pentru puterea lui de intuitie datoritã cãreiael a putut desprinde cu antenele sufletului lui din zeci de oameni si fãrã sã-l cunoascã, cu zece ani înainte, pe acela care va birui în 1932, unind sub o singurã mare comandã întreg poporul german.

***

Tot acolo la Berlin si cam în acelasi timp, am auzit vestea uriasei izbucniri fasciste: marsul asupra Romei si victoria lui Mussolini. M-am bucurat ca de victoria tãrii mele. Existã o legãturã de simpatie între toti aceia care, în diferite pãrti ale pãmântului, îsi servesc neamul, dupã cum existã o legãturã de simpatie între toti aceia care lucreazã la nimicirea neamurilor.
Mussolini, viteazul care cãlca balaurul în picioare, era din lumea noastrã, de aceea toate capetele de balaur se nãpusteau asupra lui jurându-i moarte. Pentru noi ceilalti, el va fi un luceafãr luminos care ne va da sperante; ne va fi dovada vie cã hâdra poate fi învinsã. O dovadã a posibilitãtilor noastre de biruintã.
Dar Mussolini nu e antisemit. Degeaba vã bucurati, soptea presa jidoveascã la urechile noastre.
Nu e vorba de ce ne bucu rãm noi; e vorba de ce vã supãrati D-voastrã de victoria lui, dacã nu e antisemit. Care e ratiunea atacurilor mondiale ale presei jidãnesti în contra lui?
În Italia sunt atâti jidani câti ceangãi în România pe Valea Siretului. O miscare antisemitã în Italiaar fi, ca si cum noi românii, am porni o miscare contra ceangãilor. Dar dacã Mussolini ar fi trãit în România, n-ar fi putut fi decât antisemit, pentru cã fascism înseamnã, în primul rând, apãrarea natiei tale împotriva primejdiilor care o pândesc. Înse amnã desfiintarea acelor primejdii si deschidere de drum liber cãtre viatã si mãrire pentru natiunea ta.
În România, fascismul nu putea sã însemne decât înlãturarea primejdiilor care amenintã poporul român, adicã înlãturarea primejdiei jidãnesti si deschidere de drum liber cãtre viata si mãrirea la care au dreptul sã aspire românii.

Iudaismul a ajuns la stãpânire în lume prin masonerie si în Rusia prin comunism. Mussolini a distrus la el acasã aceste douã capete iudaice, care amenintau Italia cu moartea: comunismul si masoneria. Acolo, iudaismul a fost desfiintat prin ce a avut el. La noi, va trebui desfiintat prin ce are: jidanii, comunistii si masonii. Aceste gânduri le opuneam noi, tinerii români, în general, încercãrilor iudaice de a ne despãrti de bucu ria biruintei lui Mussolini.

-CONTINUÃ –în nr. viitor

http://www.miscarea.net/p3.html

-